

šel bom više, tak visoko,
da na sonce noga stopi
in sezidal s tole roko
tisočkrat po sto nadstropij!«
V smeh planili so zidarji:
»Glej prismuka, bog nas varji!«
Križem rok okrog so stali
in se na ves glas smejali!

O SLABI POLJSKI

Antoni Slonimski

O močni Poljski je govor. Že danes tuhtajo štabi,
kako jo poviti v okope, jo dvigniti na bajonetu,
a jaz, oprostite, bratje, sanjam o Poljski slabi,
želim si slabo Poljsko, vendar na takšnem svetu,
kjer slabi ne bodo krivi, kjer straž več ne bo pred vrati,
kjer boš v odprtem domu mogel ponoči spati,
kjer več ne bo zapestij kruto železje težilo
in kažipot bo na meji stal kot pozdrav in vabilo.

LIRIKA

Antoni Slonimski

Vem, s postaje peš do doma krenem,
pa čeprav v najtrdnjšem večeru,
Ne zaidem; najprej tam po tiru
in od dveh akacij v levo skrenem.

Cvet tobaka zadiši v temi mi,
sladki vonj gnoja zavonjam z njive
in zategli žvižg lokomotive
žalosten zamre nekje v daljini.

Ko spoznam te, bom obstal pred vrati,
kot že večkrat to sem v snu napravil.
In takrat bo, kot bi strah me davil,
strah, obup in silna sreča hkrati.

»Kdo je?« vprašaš. »Tone,« bom iztisnil.
»Vrnil sem se.« In že po koraku
bom trepetajočo dlan ti stisnil
in sree zaslišal biti v mraku.

»Mislil sem, da se ne boš tak zbala.
Ne prižgi luči, v temi je bolje.
Kaj v teh tujih bi očeh iskala,
ko po srcu kot v mladosti polje.«

»Tu težko je.« — »Vem, a hrepenenje
je bilo močnejše kot spoznanje.
Tu sem pustil svoje premoženje:
najine mladostne skupne sanje.«

SERVUS. MADONA

Konstanty Ildefons Gałczyński

Naj drugi vam pišejo knjige. In njihova slava
kot pesem stoterih zvonov v vse vetrove naj roma,
jaz spisati knjige ne znam in ne briga me slava —
servus, madona.

Saj zame ni mir besedí, blestečih, zvenečih visoko,
kot zame ni nikdar pomladi, sonca in rožnega vonja,
jaz ljubim le noč in veter, dež in pijačo pod roko —
servus, madona.

Bili so že drugi in mnogo jih bo še za mano,
saj je življenje večno in smrt le ničvredna krona,
vse so le norčeve sanje, sanjane z glavo pijano —
servus, madona.

A tukaj pred mano si ti, tiha kot skriti studenec,
v zlatih moje mladosti, polna miru in vonja,
da z roso umijem si roke, naj spletem te rože ti v venec —
servus, madona.

Nikar ne preziraj daru, ki podlež ti hoče ga dati,
kot vsak urednik in miličnik prezira že tega patrona,
saj ti si obenem mi ljubica, muza in mati —
servus, madona.